

Анархия в действие

Въпреки че много хора се ужасяват от мисълта за „анархия“, истината е, че почти всеки редовно става свидетел на „анархия“. Когато хората отиват да си купят храна или разглеждат мола, те виждат резултатите от неавторитарно, съвместно сътрудничество. Никой не е принуждаван насила да произвежда които и да било от предлаганите продукти, никой не е принуждаван насила да продава каквото и да било и никой не е принуждаван да купува каквото и да било. Всеки човек действа изключително в свой интерес и всеки, който участва – производител, продавач и купувач – печели от сделката. Всички индивиди имат полза и обществото като цяло има полза, без да се намесват каквито и да било управници или насилие. Има безброй примери на взаимно доброволно сътрудничество, мирни, ефикасни и полезни събития и организации, в които не участва „Властта“. Независимо от всичко, въпреки че има безчет реално съществуващи примери за това колко по-ефикасни, организирани и продуктивни са „анархистичните“ взаимоотношения в сравнение с почти всички предприятия на „Властта“, хората все още смятат, че ако човешките същества *през цялото време* взаимодействат помежду си като равни, това би довело до хаос и разруха.

Когато колите се срещат на кръстопът или когато хората пресичат на пешеходната пътека, това е „анархия“ в действие. Милиарди пъти всеки ден хора се редуват, отстъпват място на други и т. н., без да им нарежда някакъв „авторитет“. Понякога хората са невнимателни, но дори и тогава само много рядко възниква сериозен конфликт – нещо по-сериозно от груб жест или гневна дума. Потенциални конфликти от много дребни неща до по-сериозни въпроси, се случват милиарди пъти всеки ден и в огром-

ното мнозинство от случаите те биват разрешавани без насилие и без намеса на какъвто и да било „авторитет“. Дори що се отнася до по-значителни проблеми, хората често намират начини да постигнат взаимно споразумение. Въпреки че чрез организирани неправителствени методи за решаване на спорове – използване на арбитри, проучвания и преговори – могат да се решат по мирен начин дори големи спорове, повечето конфликти на интереси не стигат толкова далеч. Повечето хора през повечето време полагат усилия, за да избягват или да уреждат бързо потенциални конфликти с други хора.

Въпреки че някои хора биха посочили тези неща като показател за изконната доброта на човечеството, често се намесва друг фактор. Повечето хора просто не желаят кавгите и напрежението, които възникват при конфронтация и по-специално не искат да поемат рисковете, които възникват при конфронтация с насилие. Твърде често много хора преглъщат извършеното срещу тях насилие, не защото са търпеливи или любезни, а просто за да избегнат губенето на време в напразни кавги. Много хора, когато срещнат някого, който върши неприятни неща, просто го подминават, понеже имат по-важни неща, за които да се безпокоят. У много хора има силна склонност да се погаждат, дори и да е само за своя собствена облага. И ако нямаше „авторитет“ на който постоянно да се молят за помощ – гигантска мама или татко-държава, на която да се оплакват – хората биха решавали проблемите като възрастни далеч по-често, отколкото сега. Не искам да кажа, че всяко различие в мнението би се изгладило по мирен начин и справедливо без „авторитет“, а че *наличието* на гигантския клуб, наречен „Власт“, е постоянно изкушение за всеки, който таи злоба или иска да нарани някой друг, или иска да получи незаслужено богатство по „съдебен път“.

Ако го нямаше, по-малко хора щяха да протакат решаването на несъгласията или споровете или щяха да ги изострят. Дали от милосърдие, страх или просто от желание да избегнат главоболията от дълготраен конфликт, много хора – дори онези, които имат законни оплаквания срещу някой друг – просто ще забравят лошото и ще продължат живота си.

Дори и без такива примери, крайно ирационално е да се твърди, че хората не биха могли да имат напредък без „Властта“, след като всичко, което „Властта“ прави, използвайки насилие или заплаха за използване на насилие, за да управлява хората, е точно *противоположното* на напредък. Схващането, че мирното съвместно съществуване изисква агресия и насилие, е логически нелепо. Единственото нещо, което гарантира намесата на „авторитета“, е, че *няма* да има ненасилствено, мирно решение на проблема. Когато някой описва обществото, което иска да види, той почти винаги ще описва състояние на ненасилие, взаимно сътрудничество и толерантност. С други думи, онова, което ще опише той, е абсолютна противоположност на насилието и грабежа, които върши „авторитетът“. Обаче, след като хората са отгледани със схващането, че „авторитетът“ е жизненоважна и положителна част от обществото, те все още постоянно се опитват да постигнат мир чрез война, сътрудничество – чрез насилие, толерантност – чрез нетолерантност, хуманност – чрез бруталност. Това безумие е пряк резултат от възпитанието на хората, което ги учи да уважават и да се подчиняват на „авторитета“.